

Intervju: Ilija Lupulesku - stonoteniser

NAŠ NAJTROFEJNIJI SPORTISTA

Naš najbolji stonoteniser svih vremena, Ilija Lupulesku već pet godina sa svojom suprugom i ćerkicom živi u Čikagu. Došao je na poziv sadašnjeg vlasnika Kiler Spina, koji je želeo da Ilija bude njegov lični trener. Ta saradnja između njih dvojice se proširila i produbila i do današnjih dana uspešno traje. Ilija je svom učeniku dao ideju da počne sa organizovanjem turnira i proizvodnjom sportske opreme za ovaj sport, pa tako danas najkvalitetniji reketi, loptice, stolovi za pingpong i još mnogo toga od sportse opreme nosi ime i zaštitni znak Kiler Spina, ove mlade ali veoma uspešne kompanije koja sponzorise najbolje stonotenisere u svetu.

U prostorijama North Star Lenders kompanije, kod zajedničkog prijatelja Srdana Medenice vodili smo ovaj spontani i prijateljski razgovor sa Ilijom Lupuleskom. Kao i uvek srdačan i prijatan sagovornik, Ilija priča o svojim počecima, uspesima i razočarenjima u svojoj bogatoj karijeri osvetljenoj trofejima i medaljama.

Statistike kažu da si ti posle Jasne Šekarić, naš najtrofejniji sportista, koliko si trofeja i medalja osvojio?

- Verujte mi da tačan broj ne znam, davno sam prestao da ih brojim.

Upravo si se vratio iz Las Vegasa sa zlatnom medaljom. Koliko si medalja osvojio samo u Americi?

- Ja ne bih da nabrajam male turnire, već samo državne: Ukupno osam puta sam bio prvak Amerike, jednom treći u dublu i jednom drugi u miksu. Male turnire preskačemo.

Da li ima nekih novosti u stonotenisu?

Konkretno baš na ovom takmičenju primenjivan je neki novi sistem. Jer kod nas i u Evropi se uvek igra po "nak - daun" sistemu, znači odmah na ispadanje. Međutim mi smo sada igrali najpre po grupama, a onada individualno.

Kakvi su ti bili rezultati i ko su ti bili partneri?

U grupnom takmičenju sam

imao rezultat 5: 0 a zatim sam u polu finalu dobio dečka iz Njujorka koga sam pobedio sa 4:0. U finalu sam pobedio sa 4:0 igrača iz Indijane, kome Amerikanci predviđaju uspešnu karijeru i smatraju da će za par godina biti kapiten reprezentacije.

Ilija Lupulesku na Olimpijadi prošle godine

Jesi li si se malo umorio od takmičenja sobzirom da iza tebe stoji bogata, tridesetogodišnja sportska karijera?

- Nisam se umorio, jer turniri nama sportistima dođu kao dokaz neke naše vrednosti i našeg rada.

Reci nam nešto o tvjim počecima. Gde i kad si počeo da se baviš ovim sportom?

Počeo sam da igram stonotenis sa 9 godina u mom malom rodnom mestu Uzdinu. To je malo mesto u Rumuniji, gde žive Slovaci, Mađari, Rumuni i Srbi. Moj prvi trener bio je Jonica Bosika, koji trenutno živi u Detroitu. Sve ovo što sam postigao u mojoj tridesetogodišnjoj karijeri, postigao sam zahvaljujući njemu. Naš klub je bio prvi klub u onoj staroj Jugoslaviji, koji je sa igračima iz svog mesta osvojio prvenstvo države. I to u vreme kada su kod nas igrali jaki igrači Šurbek, Stipančić, Mesaroš i Kalinić. Iako smo svi bili vrlo

mladi, u proseku 17, 18 godina, te 1987. godine mi smo osvojili titulu prvaka države. Kasnije kada više nije bilo para za održavanje kluba, ja sam otišao u Partizan. Interesantna je činjenica, da je do tada prošlo 30 godina od poslednje titule u ovom klubu, a kada

Ilija Lupulesku podelio radost sa ćerkom pri dobijanju trofeja za prvaka Amerike u Las Vegasu

KILER SPIN

Kiler Spin je kompanija koja postoji 4 godine u Čikagu i koja veoma uspešno posluje.

Ilija Lupulesku je na poziv sadašnjeg vlasnika ove firme došao u Ameriku. Prihvatio je ponudu da bude njegov lični trener, da bi nakon toga njegov učenik prihvatio Ilijin predlog i otvorio ovu kompaniju koja danas proizvodi sportsku opremu počev od loptica pa do stono tenis stolova, koji se mogu naći u najjačim sportskim radnjama širom Amerike, Nemačke, Kine, Portorika...

Odmah nakon godinu dana, Kiler Spin je doveo 16 najboljih igrača na svetu, pa je tako stoni tenis zaživeo na ovim prostorima. Kiler Spin je pored Ilijeh Lupuleskog i sponzor našeg igrača Aleksandra Karakaševića. Na prvenstvu Kine, ova ista firma je sponzorovala jedan tim koji je osvojio prvenstvo. Tako je Kiler Spin sponzor prvaka Kine, a za Kineze se zna da su najbolji na svetu u ovom sportu.

Jedino za čim i danas žali Ilija, to je jedan bod na svetskom prvenstvu, za koji pretpostavlja da su tada dobili, verovatno bi Primorac i on bili odmah evropski, svetski a zatim i olimpijski prvaci.

- Već 1991. godine smo prestali da igramo zajedno jer Primorcu Hrvatska to više nije dozvoljavala. Ja sam 1992. godine igrao za Partizan, a onda sam otišao iz zemlje kada su mi u Savezu rekli da im nisam potreban i da žele da forsiraju mlade.

Na suprot tome ja sam želeo da igram na jakim turnirima, a našoj zemlji u to vreme nije bilo dozvoljeno učešće na evropskim i svetskim takmičenjima.

A onda su te ponovo pozvali 1995. pa ste Karakašević, Grujić i ti bili među prvih 7, 8 na svetu.

Da to je ujedno bio i moj veliki "kam bek" kada sam nakon dve godine odsustva, ponovo osvojio četiri medalje.

Prvu titulu Partizanu doneli ste ti i Karakašević, što je njemu ujedno bila i oproštajna igra u klubu. Sada igrač sa njegovim sinom Aleksandrom Karakaševićem, to su i neke prijateljske veze, ako se ne varam?

Da, veliki sam prijatelj i sa starijim i mlađim Karakaševićem. Eto, sticajem okolnosti, igrao sam i sa jednim i sa drugim u

Partizanu. Kada je stariji Karakašević prestao da igra i postao Savezni kapiten, počeo je da igra njegov sin. On i ja smo za četiri godine igrali dosta mečeva zajedno. I on je postigao veliki uspeh. Bio je prvak Evrope dva, tri puta u miksu, a ima i jednu medalju u dublu.

Ali s'obzirom na njegov kapacitet to nije dovoljno. On je veliki talenat i ma dobru ruku. Međutim njega je zadesilo neko najgore vreme. Najpre sankcije, a zatim sve ove promene u našoj zemlji, koje su mu onemogućile i uskratile mnoga učešća na turnirima. Kod nas u Savezu je situacija jako loša, svašta se dešava, tako da ni tu nema sreće jer ne dobija podršku ni malo. Siguran sam da bi on, kad bi samo godinu dana trenirao 5,6 sati dnevno, imao velike šanse da na sledećem svetskom prvenstvu, koje će se održati u Beogradu, osvoji dve medalje, a ne jednu. Ali situacija kod nas nije ni malo sjajna. U svim drugim zemljama svi stoje iza sportiste koji predstavlja svoju državu i osvaja medalje. Kod nas na žalost, to nije slučaj. Tu su pored vas mesec dana pred nastup, i to je sve. Aleksandra Karakaševića sada bide kao najtalentovanijeg igrača na svetu, ali on je već 29 godina star i morao

Nastavka na strani 34